

- Днес пак ще се помоля.

Той разбра. Отпусна ръце, извърна чело. Споменът за друга длан, нежна и предана, го изпълни с горчива скръб. Никога Анна не бе използвала обичта му, за да иска нещо за себе си.

- Защо не сториш тази милост на един нещастен сляп човек. Какво може да ти направи? От какво се боиш?

- Какво говориш, Ирино. Дъщеря ми е деспотица в Солун. Как ще дръзна да изгоня мъжа й, за да сложа на негово място брата му? Младата царица сви недоволно вежди.

- Не. Не е за това... Ти смяташ, че татко ще се мъчи да възстанови там старата си власт. Не е така. Кълна ти се. И без това Мануил няма деца. Татко иска да прекара последните си дни в земите, където някога е прекарал най-хубавата си младост. И ще остави Иоан за наследник на Мануил... Какво има от това? Той не ще власт.

Думите й бяха убедителни, ала в дъното на сърцето си Асен изпитваше тънко недоверие. Да вярваш на кир Тодор! За кой път? Кой можеше да знае какво крои хитрият ромеец?

Ирина се опита отново да обвие ръцете си около шията му, ала той рязко я отблъсна.

- Не. Не съм съгласен. Да не говорим повече за това.

Царицата се отстриани навъсена. Хубавите й очи пламтяха в страшна ярост. Ала дългите й клепки потуляха порива на тоя необуздан нрав. Тя се отдалечи с дълбоко оскърбено лице, величествена и прекрасна. Не се обърна нито веднъж. Не каза нито дума. През златната мрежа, в която бяха събрани, тъмните й коси се виеха на лъскави ивици: огън и оникс.

Вечерта, след като станаха от трапезата, царят приближи към нея. Подаде й кожена кутийка с обковани в злато зъгли. Тя не простря ръка. Продължи да реди в порфирната ваза светли трандафи. Когато извърна полеха лице, очите й гледаха студено и надменно -